

A nő a benzinkút melletti presszóban ült. Martinit kortyolgatott. Lassan itta, hogy minél tovább érezhesse azt az édeskés, mégis kicsit kesernyés ízt, amitől valahogy gyorsabban szaladnak a percek. Este hét óra volt, és ő várt. A férfit várta, már megint. Vagy még mindig. Vékony, fekete kabát volt rajta, amit most levett, fekete, hosszú ujjú pulóver, szűk, épp csak térd fölöttig érő szürke szoknya, ami kihangsúlyozta a sok sporttól formás lábait, a szoknyájánál egy árnyalattal világosabb szürke harisnya, és magassarkú, hosszú szárú fekete csizma. A nő ápolt volt, barna, alacsony, az alakja telt, de izmos, sportos, az arca szabályos, a haja félhosszú. Nagy diószemeivel furcsán méregette a félig üres poharat. Tudta, hogy a férfi nemsokára megjelenik, mert itt szokta bonyolítani az üzleti megbeszéléseit. Egy másik férfival jött, jobb kezében a mobiltelefonját szorongatva. Ahogy kinyílt az ajtó és beléptek a presszóba, a nő abban a pillanatban tudta, hogy ott van, pedig háttal ült a bejáratnak. Megérezés. Ahogy megérezte azt is, hogy kell neki ez a férfi. Nem tudta, hogy miért, csak azt, hogy kell. Ilyen egyszerűen. Csakhogy az érzés – most már – egyoldalú volt. Amikor megismerkedtek, ez persze nem így volt. A férfinak nagyon tetszett a nő, imponált neki, hogy csinos, és van agya. A nő először még nem volt ilyen lelkes, neki több idő kellett, hogy igazán elkezdjen vonzódni a férfihoz. Többször találkoztak és sokat beszélgettek. Jól működött köztük a kémia, mégsem feküdtek le egymással, mert odáig nem jutottak el. A nő hibájából. Ahogy érezte, hogy kialakult benne a férfi iránti vonzalom, elkezdte üzenetekkel bombázni, és hívogatni. Pontosan azt csinálta, amitől minden férfi menekül. De nem tehetett róla, olyasmi volt ez, amin nem tudott uralkodni. Ritkán tetszett meg neki valaki, mert sajátos, furcsa ízlése volt, de ha felkeltették az érdeklődését, akkor szinte azonnal üldözőbe vette az illetőt. A legtöbb kapcsolata valahol ezért ment tönkre, mint ez is. A férfi, ahogy szaporodtak az üzenetek és a telefonok, úgy hátrált ki a kapcsolatból. Miért nem válaszolsz? Mikor jössz? Miért nem jössz? Találkozunk? Nincs válasz. Ha hívta, a férfi már fel sem vette a telefont. Akkor már tudta, hogy vége van, mégsem akarta elfogadni. Nem bírta elfogadni. Tucatjával kapta a bókákat más férfiaktól, de nem érdekelte egyikük sem. Csak az, amelyik visszautasította. Amelyik még arra sem méltatta, hogy elbúcsúzzon tőle. Valamit látott benne, amit a többiekben nem, ezért ragaszkodott hozzá ilyen eszeveszettül. Talán azt, hogy erős, férfias, hogy mennyire határozott, mindig, mindenben. Azonnal megérezte, ahogy elmegy az asztala mellett. Akkor megfordult, és látta, hogy a társával együtt leülnek egy másik asztalhoz, az övétől körülbelül kétméternyire. A férfi észrevette a nőt. Alig láthatóan, de elhúzta a száját. Újabb tördöfés. Pedig már hetek óta nem is hívogatja. Csak vár rá itt a benzinkút mellett, hetente kétszer, amikor a férfi idejön. Erre még jól emlékezett. A két férfi nem beszélt túl hangosan, a nő mégis tisztán hallotta minden szavukat.

- Ki ez a nő, ismered?

- Miből gondolod?

- Csak abból, ahogy ránéztél.

- Igen, ismerem.

- És?

- Mit és? Beszéljünk inkább az üzletről, jó?

- Jó, jó, majd az is szóba kerül, de ez most valahogy jobban érdekel. Szóval?

- Megismerkedtünk, találkoztunk. Először nagyon tetszett, de aztán elkezdett nyomolni,

sms-ekkel bombázott, meg hívogatott, és provokált. Állandóan. Én meg kiszálltam. Nem bírom ezt. És egyébként is, túl bonyolult a lelkivilága. Ezt sem bírom. Minek?

- Megvolt?

- Nem, addig nem jutottunk el. Pedig fel is ajánlkozott nekem.
- Te hülye vagy?
- Miért?
- Barátom, ha rám nyomulna egy ilyen nő, én aztán nem bánám, az tuti. De legalábbis biztos, hogy lefektetném. Megadod a számát?
- Figyelj, ez veszélyes. Hidd el. Valami nem százas nála. Lelkileg nincs teljesen rendben. Volt dolgom hasonlóval korábban, ezért is menekültem el. Nem kell a fölösleges bonyodalom. Van így is épp elég.
- Kár. Most is miattad van itt?
- Igen. Hetek óta idejár, mert tudja, hogy itt szoktam megbeszélni az üzleti dolgaimat.
- És nem mozgat meg benned semmit?
- Már nem. Mondom, túl bonyolult. És nem bírom, ha valaki ennyire nyomul. Beszéljünk az üzletről, jó?
- Jó.

Pár perc volt az egész beszélgetés, de a nő úgy érezte, mintha tüzes vassal szurkálnák. A másik úgy mérte végig, mint egy darab húst. Nem ezt akarta. Nem erre vágyott. Csak azt akarta, hogy a férfi kívánja, újra, úgy, ahogy akkor, amikor az autójában ölelkeztek, csókolóztak. Akkor még nem voltak sms-ek, sem számonkérő telefonok. Akkor még akarta a férfi, igazán, őszintén, és ő húzódozott egy kicsit. Hogyan lehetne valahogy oda visszamenni? Abba az univerzumba, amikor még ő volt nyeregben, és nem a férfi? Most egy pillanatra dühöt érzett. Dühöt és kétségbeesést, amiért a férfi ennyire semmibe veszi, szóra sem méltatja, mintha a világon sem volna, vagy csak egy apró féreg lenne, amit el kell taposni. Behunyta a szemét, és ösztönösen szorította a jobb kezében lévő, majdnem teljesen üres poharat. Már nem érezte magán egyikük tekintetét sem, most ő nézett a férfira. Szenvedély volt a nézésében. Olyasfajta szenvedély, amit, ha működne a kapcsolatuk, a férfi nem tudna figyelmen kívül hagyni. A jobb profilját nagyon szerette. Amikor vezetett, akkor is mindig azt látta, ahogy mellette ült. Nem volt kifejezetten jóképű, inkább karakteres, férfias. A haja barna, de már őszült és ez roppant jól állt neki. Nem volt túl magas, alig 180 centi. Ez volt az egyetlen, ami a nőnek nem tetszett a külsejében. Ő az igazán magas férfiakat szerette, talán azért, mert alacsony. A testalkata erős, kicsit mackós, ez is imponált a nőnek. Lazán, sportosan öltözködött, mégis volt benne némi elegancia. Most fekete bőrdzsekit, világoskék inget és sötétkék farmert viselt. Egy hegyes orrú, fekete cipő volt rajta. A kék ing jól illett a szeme színéhez. Kék szem, hideg szív... Nyolc évvel volt idősebb a nőnél. Túl egy váláson, több rosszul sikerült kapcsolaton. Ahogy a nő is. Csak neki volt egy gyereke. Most az anyja vigyázott rá, ezért tudott idejönni munka után. A férfi nem volt különösebben szenvedélyes, inkább gyakorlatias, és a végletekig realista. Az üzlet és a pénz érdekelte, mert ezeket tartotta értékmérőnek. A nő ennél jóval idealistább volt, de elfogadta a férfi gondolatvilágát, mert ő is ebben a világban élt. Mindenért harcolni kell, a szerelemért is. Szerelem... A pohár, amit a kezében tartott, abban a percben eltört. Szerencsére nem vágta meg magát. A pultoslány azonnal odaszaladt, hogy rendet rakjon. A nő szabadkozott, szégyellte magát egy kicsit. Természetesen kifizetem, mondta. A férfi akkor végre ránézett. De valahogy nem olyan nézéssel, mint amit a nő az utóbbi időben megszokott tőle. Nem szánalom tükröződött a szemeiben, hanem valami más, és miközben a nőt nézte, hirtelen a nyakához kapott. Úgy tűnt, mintha meg akarna fulladni. És a nézése... Félelem ült a szemeiben. A nő nem tudta mire vélni ezt az egészet, és látta, ahogy a társa felugrik és megpróbál segíteni neki. De addigra vége lett, elmúlt a szorító érzés, és a férfi elengedte a nyakát.

- Mi volt ez? – kérdezte a másik.

- Nem tudom. De menjünk innen, jó? Nincs rám jó hatással ez a nő.

Felálltak és elindultak a kijárat felé. Megint elhaladtak az asztala mellett. A nő most elfordult, nem akarta magán érezni a férfi szúrós tekintetét, épp eléggé megalázó volt így is az egész. Akkor fordult hátra, amikor kimentek az ajtón, és látta, ahogy a férfi beszáll az autójába, és elviharzik. Megint egy eredmény nélküli nap, gondolta. De mi volt ez a szorítás? Vajon én okoztam ezt? De hát én nem akarok ártani neki. Csak vágyom rá, és meg akarom szerezni. Ezért járok ide, nem azért, hogy megfojtsam, gondolta.

A férfi nem ment tovább abba a presszóba. A nő még hetekig járt oda, mindig azokon a napokon, mint korábban, de soha, egyszer sem találkoztak. A férfi megijedt. Azt gondolta, hogy a szorító érzést a torkában a nő okozta. Nem hitt az ezoterikus dolgokban, egyszerűen csak érezte, hogy a nő van rá ilyen hatással, és nem akarta, hogy ez az érzés teljesen a hatalmába kerítse. A nő nem gondolta, hogy bármilyen hatalma is lenne a férfi felett, sőt, inkább úgy hitte, hogy már egyáltalán nem érdekli, még annyira sem, hogy akár csak ránézzen, hiszen még az üzleti megbeszélései helyszínét is megváltoztatta. A férfi élte az életét. Néha találkoztatott más nőkkel, néhányal közülük le is feküdt, de nem fogta meg egyik sem. Reggelente, amikor borotválkozás közben belenézett a tükörbe, mindig érzett egy-egy apró, szorító érzést a torkában. Nem volt annyira intenzív, mint akkor, ott a presszóban, de minden nap érezte, és mindig ugyanakkor. Lassan elfogadta, hogy ez a büntetése, amiért semmibe vette a nőt, és még annyit sem mondott neki, hogy viszlát, csak szó nélkül lelépett. A nő minderről semmit sem tudott. Miután hetekig hiába járt a presszóba, szép lassan megpróbált tovább lépni. Megértette, hogy nem kellett a férfinak, és soha nem is fog kelleni neki. Nem volt könnyű ezt elfogadni, mert mély nyomokat hagyott benne, de idővel sikerült. Találkoztatott valakivel, aki újra felkeltette az érdeklődését, és ez a kapcsolat végre kölcsönös vonzalmon alapult. A férfi azonban kezdett megváltozni. Ahogy a nő élete rendeződött, úgy jelentek meg az első repedések az ő korábban nagyon is szilárd életén. Az üzleti döntései sem voltak olyan sikeresek, mint azelőtt. Úgy érezte, hogy szép lassan kicsúszik a lába alól a talaj. És folyton a nőn járt az esze. Ő, aki korábban hallani sem akart róla, azon kapta magát, hogy egyre többször gondol rá. Akkor is, amikor más nőkkel szeretkezett. Akkor is, amikor vezetett. Akkor is, amikor tárgyalt. Mindig. Mikor ezt felismerte, hirtelen kiverte a víz. Már nem érezte a szorító érzést a torkában, sokkal nagyobb bajtól tartott. Attól, hogy a nőnek igazán hatalma van felette. Még ha ő nem is tud róla.

Éjszakánként képtelen volt aludni, csak hánykolódott az ágyban, és megint a nőre gondolt. Az arcára, a finom bőrére, a formás lábaira, és a szavaira, amiket a fülébe sugdosott, amikor az autóban ölelkeztek. Úgy érezte, megőrül, ha nem jár ennek a végére. Másnap két tárgyalása is volt, amikhez nagy reményeket fűzött, de mind a kettőt elbukta. Ez már komoly problémát jelentett a számára. A szemei pirosak voltak a kialvatlanságtól, százévesnek érezte magát, és dühös volt, végtelenül dühös, amiért elszúrta a lehetőségeit. De semmi nem érdekelt annyira, mint a nő, még az üzleti kudarcai sem. Beszállt az autójába és egyenesen a nőhöz ment.

Tudta, hol lakik, hiszen annak idején többször hazavitte. Emlékezett arra is, hogy a nő lakásának az ablakai éppen arra az oldalra néznek, ahol megállt az autójával. Egyelőre sötétek voltak az ablakok, úgyhogy várt. Szombat késő délután volt, és arra gondolt, hogy ez a hétvégéje szabad lehet a nőnek, mert ha a gyerekekkel lenne, akkor biztosan itthon lennének. Fel is hívhatta volna, de azt nem akarta. Szemtől szemben akart vele beszélni. Tudta, hogy a nő szeret moziba járni, így arra számított, hátha most is ott van, és nemsokára hazaér. Arra, hogy esetleg más férfival van, gondolni sem mert. Ő, aki korábban kinevette és ostobának tartotta a féltékeny férfiakat, most úgy érezte, hogy meg tudná ölni azt, aki csak egy ujjal is hozzáér a

nőhöz. Az ő nőjéhez. Ahogy várt a ház előtt a kocsiban, egyre inkább úrrá lett rajta a birtoklási vágy. A szíve hevesen vert, úgy érezte magát, mint egy kamasz, aki leskelődik a kiszemelt lány után. De hiszen éppen ezt csinálta. A felismerés csak még ingerültebbé tette, és már alig tudott uralkodni magán, amikor végre meglátta a nőt. Egyedül sétált hazafelé, a fekete kabátjában, és egy lila táskát lóbált a kezében. Sapkát nem viselt, ahhoz már meleg volt az idő. A férfi azon nyomban kiszállt az autójából, és a nő elé ugrott.

- Szia!- kiáltotta. A nő láthatóan meglepődött, kicsit meg is ijedt.
- Szia! Hát te? – kérdezte tétován, és végigmérte a férfit, de nem azért, hogy megalázza, hanem, mert látta, hogy mennyire ki van készülve.
- Nem tudom, mi van velem, hetek óta. De megőrülök érted, látni akartalak.
- Látni? Most? Ezt nem értem – a nő kissé zavartnak tűnt, ami érthető is volt. – Annyiszor kerestelek korábban. Annyiszor írtam, annyiszor hívtalak. Olyan sokáig járkáltam utánad abba a nyomorult presszóba, mert az volt az egyetlen kapocs. De semmi. Soha még csak szóra sem méltattál.
- Tudom. Ne haragudj. Nagy marha voltam. Nem tudom, nem értem, miért voltam ennyire érzéketlen.
- Mit akarsz?
- Téged.
- Miért? – a nő felhúzta a szemöldökét.
- Nem tudom. Csak akarlak, és kész. Teljesen kivagyok. Megőrülök, ha nem leszel az enyém – a nő felé nyúlt, és ő látta, hogy remeg a keze.
- Nekem most van valakim. És ez komolyan tűnik. Ő értékeli engem és törődik velem. Nem teher neki, ha írok, vagy, ha hívom – a férfi arcán halvány remegés futott végig.
- Nem érdekel. Küldd el. Én jobb vagyok. Én vagyok a hozzád való.
- Miért küldjem el? Mit nyújtottál te nekem, azon a pár csókon, meg ölelésen kívül? Folyamatosan csak megaláztál, semmibe vettél, most meg arra kérsz, hogy lökjem el azt, aki végre nőként kezel? – a nő hangján idegesség hallatszott, de nem volt teljesen közömbös. Még mindig hatással volt rá a férfi. Így is. Kiszolgáltatva, kikészülve, kialvatlanul, remegő kézzel. De tudta, hogy nem működne. Túl sok a sérelem. Soha nem lenne képes megbocsátani, hogy korábban ennyire semmibe vette, hiába áll most itt könyörögve. Bármennyire is érezte, hogy meg akarja érinteni, át akarja ölelni, és hozzábújni, erőszakkal hessegette el magától a gondolatot. – Nem akarom – folytatta. – Nem akarlak, értsd meg – a férfi kétségbeesett. Hirtelen megfogta a nőt, és teljes erejével tolni kezdte, az egy méterrel odébb álló fához. A nő védekezni próbált, és szabadulni a férfi szorításából, de nem tudott, mert ő sokkal erősebb volt nála. Amikor a fához értek, a férfi lerángatta a nő jobb válláról a kabátot, meg a pulóvert, és elkezdte csókolni, vadul, szenvedélyesen. A nő teljes erejéből ellökte. Ekkor végre észhez tért, és már nem a vágy, hanem a fájdalom tükröződött a szemeiben. Megértette, hogy a nő nem akar már tőle semmit. Megértette, hogy bármit tesz is, a másik nem fogja akarni, ahogyan nem akarta ő sem akkor, amikor a nő kívánta olyan eszelősen. Valahogy elkerülték egymást az érzéseik. Valahogy nem volt közös pont. Nem lehet itt már mit tenni, gondolta. Ha beledöglök, akkor sem. Mert, hogy beledöglök, az biztos... Még egyszer a nő szemébe nézett, aztán hátat fordított, és elindult az autójához. A nő nem nézett utána, nem akarta látni, nem akart újra és újra szembesülni a fájdalommal. Mert még mindig volt benne fájdalom. Fásultan indult a ház kapuja felé. És akkor meghallotta a csikorgó, visító, vonyító hangot. Egy száguldó autó hangját, ahogy fékezni próbált, sikertelenül. Megfordult. Meglátta a hatalmas fekete dzsipet, aminek az eleje csupa vér volt. És jó néhány méterrel arrébb a férfit, az úttesten fekvő, mozdulatlanul.

Látta az egyre gyarapodó embertömeget, akik a dzsip köré gyűltek. Látta a rendőröket, és a mentősöket. És látta, ahogy fekete fóliával takarják le a férfit....

A nő a benzinkút melletti presszóban ül. Ápolt, barna, alacsony, az alakja telt, de izmos, sportos, az arca szabályos, a haja félhosszú. Nagy diószemeivel furcsán méregeti a félig üres poharat. Várja a férfit. A prédát....

Budapest, 2013. március 22.